

לג. דארף מען פארשטיין:

וואס איז דער טעם צו מחלק זיין און זאגן אז אין קרי"ש מעג זיין די התערבות פון חסד און גבורה, משא"כ אין בשר וחלב איז דאס א איסור?

מ'קען ניט זאגן אז נאר בא נבוכדנצר איז געווען אסור צו מערב זיין חסד מיט גבורה, דערפאר וואס רע האט געהאט א כוונה אין לעו"ז -

ווארום דעמאלט האט געדארפט זיין מותר בא א אידן צו עסן בשר וחלב מיט א כוונה אין קדושה, ע"ד ווי ער האט א כוונה אין קדושה ווען ער איז מערב חסד מיט גבורה אין קרי"ש.

נאכמערער:

ניט נאר וואס אין קרי"ש געפינט מען אז מ'זאל מערב זיין חסד מיט גבורה, נאר מ'געפינט דאס אז דאס איז אן ענין אין קדושה בשעת מ'איז מערב חסד מיט גבורה, ביז אז דאס גאר א שלימות, אין קדושה, ווי מ'זאגט בנוגע צו ספירת התפארת אז דוקא זי האט די כח צו מערב זיין חסד מיט גבורה.

ועד"ז זאגט ער אין מדרש אז דוקא דער אויבערשטער איז "עושה שלום במרומיו", צווישן "מיכאל שר של מים" מיט "גבריאל שר של אש", וואס "מים" און "אש" איז דער ענין פון חסד און גבורה, און מ'זאגט אז דאס איז א שלימות בשעת מ'מאכט שלום צווישן חסד מיט גבורה.

ביז אז "כל התורה כולה ניתנה לעשות שלום בעולם", וואס שלום איז שייך דוקא ווען עס זיינען דא צוויי ענינים וואס האבן מצ"ע קיין שייכות ניט צווישן זיך, און בשעת מ'איז זיי מחבר ווערט אן ענין פון שלום.

איז עפ"ז דארף מען פארשטיין פארוואס ווען עס קומט צו בשר מיט חלב, וואס זיי זיינען אויך דער ענין פון חסד מיט גבורה - איז דאס אן איסור צו זיי מחבר זיין?

לד. עד"ז דארף מען פארשטיין נאך א זאך:

ע"ד דער איסור פון עסן בשר וחלב צוזאמען וויבאלד אז מ'טאר ניט מערב זיין חסד מיט גבורה, געפינט מען אויך בא שעטנז, ווי ער איז דאס מקשר אין דער הערה, אז דאס וואס "לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו", איז דערפאר וואס צמר איז בחי' חסד, און פשתים איז בחי' גבורה, און ס'איז אסור צו מערב זיין חסד מיט גבורה.

[אין אוה"ת (תצא) ועד"ז אין תרע"ח (ע' תח) פרעגט מען (ע"ד די שאלה הנ"ל בנוגע צו בשר וחלב) פארוואס איז אסור צו מערב זיין די חסדים מיט די גבורות פון צמר און פשתים, בשעת ס'איז דא א כלל אז עס דארף זיין "לאכללא שמאלא בימינא".

ס'איז אבער דא א נפק"מ צווישן שעטנז מיט בשר וחלב:

בא שעטנז לערנט מען אפ פון די סמיכות פון "לא תלבש שעטנז גו'" מיט דאס וואס שטייט דערנאך "גדילים תעשה לך", אז בא בגדי כהנים בשעת זיי טוען זייערע עבודה אין ביהמ"ק איז מותר צמר און פשתים ביחד.

ועד"ז אין בגדי חול בא ציצית איז דאס אויך מותר, ביז אז דאס ווערט א מצוה אין תורה.

משא"כ בא דער ענין פון עסן בשר וחלב צוזאמען געפינט מען קיינמאל ניט קיין אויסנאם אז מ'זאל דאס מעגן טאן.

דארף מען האבן א ביאור אין דער חילוק צווישן שעטנז און בשר וחלב.

לה. אין מכילתא עה"פ "לא תבשל גדי בחלב אמו" איז טאקע דא א הו"א אז נאר בחולין זאל זיין אסור "לא תבשל גדי בחלב אמו", משא"כ בא מוקדשין זאל דאס זיין מותר.

וואס מפרשים פרעגן וואס איז דא די הו"א פון דער מכילתא.

וע"פ הנ"ל איז פארשטאנדיק די הו"א, ווארום וויבאלד אז בשר וחלב און שעטנז האבן א שייכות (אין פנימיות הענינים) צווישן זיך, איז אזוי ווי מ'לערנט אפ בא שעטנז פון די סמיכות פון "לא תבשל גו" מיט "גדילים תעשה לך" אז בא ציצית איז מותר צמר מיט פשתים ביחד, עד"ז איז דא א הו"א אז מצד די סמיכות פון "לא תבשל גדי גו" מיט דעם וואס שטייט גלייך פאר דערויף "בית ה' אלקיך" זאל מען אויך אפלערנען אז בא מוקדשין. איז ניטא דער איסור פון "לא תבשל גו".

דאס איז אבער נאר די הו"א פון דער מכילתא, לפי די מסקנא לערנט מען אפ פון די סמיכות פון "בית ה' אלקיך" מיט "לא תבשל גדי גו" אז אויך בא מוקדשין איז דא דער איסור פון "לא תבשל גו".

וואס עפ"ז איז הא גופא קשיא:

פארוואס בא שעטנז לערנט מען אפ פון דער סמיכות אז בגדי כהונה און ציצית מעגן האבן צמר און פשתים ביחד, משא"כ בא בשר וחלב לערנט מען אפ פונקט פארקערט, אז פון די סמיכות לערנט מען אפ אז אויך בא מוקדשין איז אסור בשר וחלב.

און ניט נאר וואס מ'געפינט ניט קיין היתר בא דעם איסור פון בשר בחלב, נאר אדרבה: פוסקים זאגן אז דעך טעם פארוואס די תורה האט געמאכט אן איסור (ניט נאר פון אכילת בשר בחלב, נאר אויך) פון בישול בשר בחלב, איז דערפאר וואס דער איסור פון אכילת בשר בחלב איז אזא איסור חמור אז מ'וילל באווארענען אז א איד זאל קיינמאל ניט צוקומען דערצו, און דערפאר מאכט מען אויך אן איסור אויף דער בישול.

לו. ע"ד ווי דער איסור פון בשר בחלב און שעטנז מצד דער ענין פון עירוב חסד מיט גבורה, געפינט מען אויך בא כלאים (בשדה),

ווי דער בחי זאגט (און דאס בריינגט זיך אויך אין אוה"ת (שם. נ"ך ע' אז בשעת מ'איז זורע כלאים איז מען מבלבל די כחות עליונים וואס דער אויבערשטער האט מטביע געווען אין יעדער מין בפ"ע.

וואס אויך דא געפינט מען קיינמאל ניט קיין היתר אז מ'זאל מעגן זורע זיין כלאים, ע"ד ווי גערעדט פריער בנוגע צו בשר בחלב.

און דאס איז נאכמער ווי בא בשר בחלב, ווארום בא בשר בחלב איז דא עכ"פ א הו"א אז מ'זאל דאס קענען טאן, משא"כ בא כלאים איז קיין הו"א אויך ניטא.

דארף מען האבן הביאור אין דעם חילוק צווישן בשר בחלב מיט שעטנז מיט כלאים.

ונוסף צו דער כללות הביאור וואס מ'דארף האבן פארוואס מ'געפינט אין כמה ענינים אז דאס איז גאר א שלימות אין קדושה צו מערב זיין חסד מיט גבורה, כנ"ל.

וואס די אלע זאכן האט ער ניט מבאר געווען אין די הערות, פארלאזנדיק זיך אז מ'וועט דאס אליין פארשטיין ע"פ המבואר במ"א אין חסידות.

ער וועט אויסוואקסען און ווערן א בן עשר למשנה און א בן חמש עשרה לגמ', וועט ער דאס אויך פארשטיין.

מו. דובר בארוכה אודות המצב באה"ק.

מד. דער שליסעל צו פארשטיין די אלע חילוקים ווען מ'זאגט אז חסד און גבורה קען מען מערב זיין, און ווען מ'זאגט אז דאס איז אסור - איז פארשטאנדיק ע"פ המבואר אין תרע"ח בארוכה און אין אוה"ת בקיצור (וכנראה אז דער מאמר אין תרע"ח איז מיוסד (עכ"פ כמה פרטים) אויף דעם מאמר אין אוה"ת).

וואס דארטן גיט ער ארויס צוויי כללים ווען מ'קען מערב זיין חו"ג: א) דאס דארף זיין אין אן ענין וואס מ'קען מברר זיין, ב) דאס דארף זיין אין אן אופן פון "לאכללא שמאלא בימינא", אז דער קו השמאל, גבורה, זאל נכלל ווערן אין קו הימין, חסד, און ניט פארקערט, אז חסד זאל נכלל ווערן אין גבורה, און אפילו אז גבורה ווערט נכלל אין חסד, דארף דאס זיין אין אן אופן אז דאס זאל ניט האבן א יניקה פון חסד.

וואס דערפאר איז מען מתיר דער ענין פון צמר און פשתים ביחד אין ביהמ"ק, ווארום דער ביהמ"ק האט בכח אויך בזמן הזה צו אויפטאן א בירור אין קו השמאל, ביז אז דערפון זאל ניט זיין קיין יניקה אין קו השמאל.

משא"כ אין אן ארט וואו ס'איז דא א חשש אז עס וועט זיין א יניקה, איז אסור צו מערב זיין חסד מיט גבורה.

וואס אזוי איז דאס בא "לא תבשל גדי בחלב אמו", ווי ער איז מבאר אין זהר, אז "גדי" גייט אויף עשו, וואס ער איז רובו שערות, און דערפאר קען דערפון זיין א יניקה צו דעם קו השמאל, ביז אז עס וועט ארויסקומען א התגברות פון דער קו השמאל - דערפאר האט מען דאס געאסר'ט.

משא"כ בא ציצית האט דאס די כח צו מהפך זיין די גבורה צו קדושה, ביז אז דערפון זאל ווערן א מצוה, וואס דעמאלט איז דאס א מציאות דקדושה ממשי.

מח. וואס די אלע חילוקים זיינען בזמן הזה, אבער לע"ל וועט דאך זיין בכח צו מברר זיין הכל, משא"כ איצטער איז דער כח דא נאר אין עניני קדושה.

וע"ד ווי דאס איז אין דער ענין פון פקו"נ בזמן הזה, ווי דער אלטער רבי זאגט אין אגה"ק (סכ"ו) אז איינער וואס עסט "לפקו"נ שהתירו רז"ל ונעשה היתר [גמור]", וואס לכמה דיעות איז דאס טאקע נאר "דחוי", ד.ה. אז פקו"נ איז נאר דוחה דעם איסור, אבער ווי דער אלטער רבי שרייבט, ועד"ז לויט כמה דיעות איז דאס "הותרה" ביז ווי דער אלטער רבי זאגט אין דער חצאי ריבוע - דאס ווערט א "היתר גמור".

[עד"ז זיינען אויך די צוויי דיעות בנוגע צו טומאה, אויב דאס איז "דחוי" אדער "הותרה"].

ועד"ז בנוגע צו די בגדי כהונה אין ביהמ"ק, אז וויבאלד דאס האט די כח צו מברר זיין דער קו השמאל, דערפאר האט מען דאס מתיר געווען, ביז אז דאס ווערט א ענין פון "לכבוד ולתפארת" ד.ה. א דבר שבקדושה.

ביז אז פקו"נ ווערט א מצוה, ביז אז דאס ווערט א מצוה גדולה, ווי איינע פון די פירושים אין דעם וואס מ'זאגט אז פקו"נ איז א "מצוה בגדול", אז דאס מיינט אז דאס איז א מצוה גדולה.

ביז מ'זאגט אז דורך דער ענין פון פקו"נ איז מען מציל אן "עולם מלא", ווארום אפילו א נפש אחת מישראל איז אן עולם מלא, וואס דערפאר איז "חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם".

און יעדער איד איז ניט נאר סתם אן עולם מלא, נאר ווי די גמ' לערנט דאס דארטן אפ דערפון וואס אדה"ר "נברא יחידלי" איז עד"ז כל אדם איז "נברא יחידלי".

וואס דער צוגלייכעניש פון יעדער מענטשן צו אדה"ר, איז ווי אדה"ר איז געשטאנען קודם חטא עה"ד, און פאר דעם ענין פון "ויקח אחת מצלעותיו" - איז דערפון פארשטאנדיק אז עד"ז איז בא יעדער איינער, אז ער איז אן "עולם מלא", אזוי ווי עולם איז נאך געווען פארן חטא עה"ד.

און דערפון איז נאכמער מודגש דער גרויסער עילוי אין דעם ענין פון פקו"נ בשעת מ'איז מציל אזא "עולם מלא".

און עד"ז איז פארשטאנדיק בנוגע צו דעם וואס די בגדי כהנים טוען אויף אין דעם צמר ופשתים ביחד, אז דערפון זאל ווערן אן ענין פון "לכבוד ולתפארת".

ועד"ז אין אלע ענינים בזמן הזה וואס ווערן נחברר און נתעלה אין קדושה.

און בנוגע צו שאר הענינים וועט לע"ל נחברר ווערן הכל, ווארום דעמאלט וועט מען אויף דעם האבן דעם כח.

מס. ויה"ר אז מ'זאל ניט דארפן רעדן וועגן דעם ענין פון פקו"נ, דערפאר וואס דאס וועט אינגאנצן נתבטל ווערן לע"ל.

און עס וועט זיין דער "וינצלו את מצרים", ווי חז"ל טייטשן "עשאוה כמצודה שאין בה דגן כו' כמצולה שאין בה דגים".

און מ'וועט גיין מקבל זיין פני משיח צדקנו, "בנערינו בזקנינו בבנינו ובבנותינו", במהרה בימינו ממש.

נ. דער ביאור אין פרש"י:

"היום אתם יוצאים בחודש האביב" וואס ווערט דערציילט אין פ' בא קומט בקשר מיט דער מצוה פון תפילין (ווי ער זאגט עטליכע פסוקים ווייטער) "והיו לך לאות על ידיך ולזכרון בין עיניך למען תהי' תורת ה' בפין כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים".

ד.ה. אז עס דארף זיין א שטענדיקע זכרון פון דער ענין פון יצי"מ.

און ווי דער בן חמש למקרא זעט דאס בפשטות, אז מצוות תפילין איז א שטענדיקע מצוה בכל יום ויום, און בכל הזמנים - סיי אין זמן הבית, סיי אין די צייטן פון רש"י ותלמידיו, ביז אין די צייטן פון דעם בן חמש למקרא.

ד.ה. אז אין דעם זכרון פון יצי"מ וואס איז דא אין תפילין דארפן זיין צוויי פרטים: דאס דארף זיין א זכרון און דער חידוש פון יצי"מ ווי דאס איז געווען בפעם הראשונה, און דאס דארף זיין א זכרון בכל יום ויום בכל הדורות.

וואס דערפאר איז רש"י מפרש אז "בחודש האביב" וואס שטייט דא מיינט צו זאגן "ראו חסד שגמלכם שהוציא אתכם בחודש שהוא כשר לצאת לא חמה ולא צנה ולא גשמים", וואס דאס איז א סימן וואס איז פארבונדן מיט דער חידוש פון יצי"מ ווי דאס איז געווען בפעם הראשונה, און דאס איז שייך געדינקען בכל יום ויום.

ראי' ג"כ מאותו ענין של גניבה וגזילה, וזה לא נותן חיזוק לענין, כי הראי' היא מאותו ענין עצמו, אלא צריך למצוא את הלשיטתו של ריב"ז לא רק בענין של גניבה וגזילה, אלא שזוהי שיטתו בכלל בכל מקום, והראי' צ"ל מענין אחד וכפי שיתבאר לקמן.

עד"ז בנוגע להערות לזוהר, מובא בסוף הפרשה הזוהר בנוגע לנבוכדנצר, שמאלו הי' בשרא בחלבא, וגבינה עם בשרא, ומבאר שם בהערות את דיוקי הלשונות שבזוהר, וכמדובר שכתב שם בקיצור ורק ענינים שיש בהם חידוש, ומבאר שם טעם האיסור של בשר בחלב, החלב הו"ע החסדים, ובשר הו"ע הגבורות ואסור לערבם יחד, ואם מערבם ואוכלם יחד אז זה ע"ד כלאים (נ.א. כלאים ושור וחמור וכו' ע"כ). וע"ד האיסור של שטנז צמר ופשתים יחדיו, ולכאורה א"מ הרי בזוהר עצמו בעמוד לפנ"ז מבאר הטעם של האיסור דבשר וחלב, שכתוב לא תבשל גדי בחלב אמו, שע"י בשר בחלב גורמים שהגדי שזה מורה עשו שהי' איש שעיר, יונק מחלב אמו ממלכות דקדושה, שזהו טעם האיסור, וא"כ מדוע בהערות הוא מבאר ענין אחר לגמרי, שזה לא שייך להטעם שבזוהר.

ולכאורה אפ"ל שטעם האיסור הוא כמו שמבאר בהערות, שהוא מערב חסדים והגבורות, והפעולה שנגרמת ע"י האיסור הוא כמ"ש בזוהר שהגדי שזה עשו יונק ממלכות דקדושה, אבל זה תירוץ בדוחק כי בתניא מבואר שהעונש והפגם שבחטא הוא ע"ד ענין החטא, וכאן הם ב' ענינים נפרדים שלכאורה אין להם שום קשר, ועד"ז בעצם הטעם שמבואר בהערות שאסור לערב חסדים וגבורות ישנם א שטורם'דיקע קשיא, שהרי כל האופטו של עולם התיקון על יולם התוהו שבתוהו ישנם ב' קווין, ובתיקון ג' קווין, שבתוהו היות שיש ב' קווין והם נפרדים זמ"ז, ואין בהם התכללות ולכן הי' וימלך וימת והחידוש של עולם התיקון הוא עושה שלום במרומיו, שהו"ע קו האמצעי שזה התכללות ב' הקווין ימין ושמאל, וא"כ אדרבה זה כל החידוש של עולם התיקון שפועלים התכללות ב' הקווין. שזהו ענין ספי' התפארת שהיא ספירה בפ"ע, והיא כוללת ספי' החסד, וכוללת ספי' הגבורה ונוטה לחדס, וא"כ אדרבה צ"ל החיבור והתכללות של ב' הקווין חסד וגבורה, וא"כ מהו החטא של בשר בחלב, שמבאר שזה עירוב חסדים בגבורות, וכפי שיתבאר לקמן.

הרי"ז שבת מברכים אדר, ומפקחין על צרכי ציבור. בשבת, ופרט בשבת מברכים שזה כולל את כל החודש, ובעיקר את היו"ט שבחודש זה שהוא פורים, שנק' יו"ט במגילת תענית, וישנם ענינים שאפשר לעשות אותם רק בפורים, אבל כד: שיהי' בזה באופן של שלימות וכדי שיפעלו גם אלה שנמצאים בריחוק מקום בגשמיות או בריחוק מקום ברוחניות, או בשניהם יחד, אז צ"ל הכנה לזה בימים שלפנ"ז, והיות שהסדר הוא שמעלין בקודש, אז כמה שהי' טוב עד עכשיו, א"כ צ"ל שיהי' יותר טוב מזה, כי הרי כל הענינים שבתורה הם באופן של א"ס, ועד"ז בנוגע לגדול תלמוד שמביא לידי מעשה שהו"ע מצוות, וזה לא סתירה לזה שהמצוות צ"ל במדידה והגבלה דווקא, כג'הפרטים שיש במצוה הם בלג"ב, וזה בולט בעיקר בתורה שבמצוות, שזה באופן של בלג"ב. והיות שתובעים שיעסקו יותר, ואין אני מבקש אלא לפי כוחי. אז יש ע"ז לעסוק יותר, ומי שיש לו מנה רוצה מאתים וענף זה בעולם מי שיש לו מנה וכו' הוא כך מפני שכך זה בנוגע לתומ"צ, וע"ד שכל עניני העולם נלקחים מתורה, ובשנה שעברה הי' מאתים אז צ"ל רוצה ד' מאות ובמילא צ"ל יגיעה והשתדלות בזה, וזה יביא הצלחה רבה ומופלגה, ויעשו בדרכי נועם ודרכי שלום ובתוקף הכי גדול, וזה יפעל שיהי' ליהודים היתה אורה ושמחה כפשוטו, וכדרשת חז"ל, ומהזמן שאכתי עבדי אחשוורוש אנו, וועט מען אריין טאנצען אין דער גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

(היות שזה שבת פ' אם כסף תלוה, ובמוצש"ק עושים מלוה מלכה לגמ"ח, אז זה שעושה המלוה מלכה שיאמר לחיים, ויאמר דבר תורה, ואמר שילביש שטריימל ויעמוד במקום גבוה, ואח"כ אמר שיתחיל ניגון.)

ו. בנוגע להערות על הזוהר לכאורה אפ"ל שיש חילוק באופן עירוב החסדים

הנחה פרטיה בלתי מוגה

והגבורות אם לאחרי העירוב של החסדים והגבורות נהי' מציאות חדשה, או שכ"א נשאר במציאותו של חסד וגבורה, ואעפ"כ מערבים אותם יחד, והיינו שבנוגע לשעטנז עד"מ, חוץ מכלאים בציצית ובבגדי כהונה ששם זה מותר, כשמערבים צמר ופשתים, שוע טווי ונוז אז שם אין הכוונה שנהי' מציאות חדשה מהעירוב שלהם, אלא הצמר נשאר צמר, ועד"ז הפשתים, ואפשר אח"כ להפריד אותם, וזה ישאר לחוד, ועד"ז בנוגע לכלאים בזריעה, שזורע חטה עם זרעים אחרים במפולת יד, אז גם שם ע"י שזורק אותם יחד לא נהי' מציאות אחרת, אלא כל זרע הוא מציאות לחוד, רק שזורעים אותם ביחד, ועד"ז בנוגע לזה שאסור לחרוש בשור וחמור, שלא נהי' מציאות אחרת, אלא יש שור וחמור, וחורשים אתם יחד, שבכ"ז הוא איסור חמור, כי ההתכללות היא לא שנעשה מציאות חדשה אלא נשאר במציאותו ואעפ"כ מערבים אותו, וזה איסור, משא"כ ההתכללות שבעולם התקון, שהו"ע התפארת אז נהי' אויס חו"ג אלא נהי' מציאות חדשה של תפארת ולא שנשאר באותו המציאות של חו"ג, אלא מציאות חדשה, וזה צריך להיות.

אבל באמת הביאור הזה האלט ניט אויס לא ע"פ נגלה, ולא עפ"י חסידות, כי בנוגע לספ"י התפארת ישנם ב' ענינים ישנה תפארת כפי שהיא מציאות חדשה ספ"י התפארת, וישנו ענין בזה שזה כולל חסד וגבורה, ואפי' אם נאמר שגם בענין זה שתפארת כולל חו"ג, זה ג"כ לא נשאר במציאות של חו"ג, אז רואים בכלל שישנו הענין של אור החדס בכלי הגבורה, שזה נשאר ב' הענינים, אור החדס בכלי הגבורה, ועד שרואים את זה במספר של האותיות באור והכלי, שזה חסד וזה גבורה (נ.א. ועד"ז זעט מען אויך דעם ענין פון אור החדס בכלי הגבורה, דער אור האט זיין מספר און דער כלי האט זיין מספר, ע"כ). ואעפ"כ ישנה התכללות אע"פ ישנה התכללות אע"פ שנשאר חסד במציאותו. וגבורה במציאותה, כי זה בגילוי חו"ג. ולכאורה אפ"ל שהחילוק הוא אם הענין הזה הוא בקדושה, או כשבא למטה בעולם שבקדושה זה לא איסור, אבל כשבא למטה בעולם זה נהי' ענין של איסור, שה' אמר שהם ב' ענינים נפרדים, והם צריכים להיות נפרדים ואסור לערבם, אבל איך שזה בקדושה, אז הוא אמר והוא אמר, ועכשיו בפרט זה הוא רוצה שיהי' ההתכללות של כלאים בציצית ובבגדי כהונה מותר, כי הוא אמר והוא אמר ועד"ז בנוע להתכללות שבעולם החיקון, אבל כשבא לעולם למטה, במעשה אנוש ותחבולותיו אז ה' רוצה שהם יהיו ב' ענינים נפרדים, ואם מערבם זה נהי' איסור, אבל באמת אא"ל כן, שהרי סדר ההתכללות בעולם החיקון, זה לא ענין שרוצים שהוא ישאר רק למעלה, אלא זה צריך לבוא ג"כ למטה בהנהגת האדם, שהנהגתו תהי' באופן של התכללות ב' הקווין, לא בקו הימין, ולא בקו השמאל אלא בקו האמצעי, וזה לא רק לעניני התומ"צ אלא אפי' ביניני רשות ג"כ.

ובכלל א"א הביאור הנ"ל (שהחילוק הוא אם נהי' מציאות חדשה ע"י ההתכללות) כי בנוגע לאיסור של בשר בחלב נשאר קשה שהרי ההתכללות של בשר בחלב היא לא שהבשר נשאר במציאותו והחלב במציאותו, אלא שזה נהי' מציאות חדשה, וא"א להפריד בינם, ואדרבה אם הוא שם בשר וחלב בכלי אחד, או כבוש, שאז הבשר נשאר במציאותו והחלב במציאותו, אז אין איסור בשר בחלב מהתורה, ועד"ז כשאוכל בשר עם גבינה אין איסור מהתורה אלא דווקא כשמבשל אותם ביחד, שאז נהי' התכללות מציאות חדשה, ועד. שא"א להפריד ביניהם אז ישנו האיסור ועד שרואים שיש מחלוקת רב ולוי, בנוגע לאיסור של בשר בחלב, אם בישל חצי זית בשר עם חצי זית חלב, אם זה נהי' כזית של איסור, וא"כ רואים שהאיסור הוא נהי' ענין אחד מציאות חדשה של זית איסור, שלכן אומר שזה אסור, וכל המחלוקת שם הוא רק אם צריך שיהי' שיעור כזית בחכילה וכאן הי' רק חצי זית, או שמספיק שיהי' השעור לאח"כ, אבל עכ"פ רואים משם שזה מציאות אחת הבשר והחלב, שלכן יש סברא שיהי' בזה ג"כ איסור, והאיסור הוא דווקא בכזה אופן שנהי' מציאות חדשה, שאז ישנו האיסור לא תבשל, ואסור באכילה ובהנאה ובבישול, מצד זה שכתוב ג"פ בתורה, כפי שרש"י מביא שם, וא"כ אא"ל כנ"ל שהחילוק הוא אם נהי' מציאות חדשה וכו', כי בשר וחלב ע"י ההתכללות נעשה מציאות חדשה ואעפ"כ אסור לערב בשר בחלב, ועד שזה איסור חמור, כפי שמאריך שם בזוהר הפעולה שזה פועל על האדם בגשמיות, (ארבעים יום?) ועד שזה נוגע לקיום בהמ"ק שלכן אומרים בנוגע לנבוכדנצר שמאכלו הי' בשרא וחלבא וא"כ א"א לתרץ את הביאור הנ"ל.